

Jan Gerard Boomsma: 'Anders diep' Uitgeverij Boekscout, Soest 2016 ISBN 9789402231762 (NAH/ Coping/ Faciliteiten/ Evenwicht/ ED) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Covertekst: ' Veel mensen hebben Niet Aangeboren Hersenletsel zonder dat zij zich hiervan bewust zijn. Jan Gerard kwam daar pas achter op 56-jarige leeftijd. 'Anders zijn'. Wie kent dat gevoel niet? Met een flinke dosis zelfspot en zelfreflectie belicht hij zijn leven met hersenletsel en het onbegrip wat dit veroorzaakt. In flashbacks grijpt hij terug naar het moment van het ontstaan van zijn hersenletsel en welke tragische rol dit in zijn leven zal spelen. Daarnaast beschrijft hij de bepalende rol die de natuur hierin speelt en de belevenissen met zijn trouwe hond, die hij zijn hulphond noemt.'

Over de schrijver:

<http://www.janfietst.nl/wie-ben-ik-6/> 'Mijn naam is Jan Gerard Boomsma, ik ben 60 jaar en woon in het mooie Drentse Assen. Op driejarige leeftijd ben ik geschept door een motorfiets, door welk ongeval mijn toen nog jonge leven zou zijn getekend.(...)' Boekscout.nl: 'Jan Gerard Boomsma (1955) werd vanaf jonge leeftijd niet begrepen en kan veel dingen niet begrijpen. Zijn trouwe hond Daisy vervulde juist daardoor een bijzondere periode in zijn leven. In flashbacks grijpt hij terug naar het moment van het ontstaan van zijn hersenletsel, waarna hij op tragikomische wijze in gedachten en gevoelens terugkeert naar zijn leven daarna met Niet Aangeboren Hersenletsel, wat een allesbepalende rol in zijn leven heeft gespeeld. Aangrijpend, vermakelijk en liefdevol.'

Inzien, boekscout.nl:

'(...) Ze was een volwassen, stabiele hond geworden; ik tweeënvijftig... Geen enkel ander wezen dan zij begreep me en voelde mijn stemming aan. Onderweg naar waar we zaten was ik stil geweest. Timide had ik thuis haar riem en halsband van de kapstok gepakt en binnensmonds gemurmeld: "Ga je mee meid?" Zonder haar gebruikelijke uitbundigheid bij die vier woordjes, hadden haar trouwe ogen me aangekeken en had ze haar natte neus even langs mijn handen laten gaan, waarbij ze een snif liet horen. Ze voelde de tranen die me diep van binnen overspoelden. Af en toe onderbrak ze haar bezigheden even om bij me te komen en de stemming van me te peilen. Door de intonatie in mijn stem en de manier waarop ik tegen haar sprak, merkte ze hoe de vlag er op dat moment bij hing. (...)'